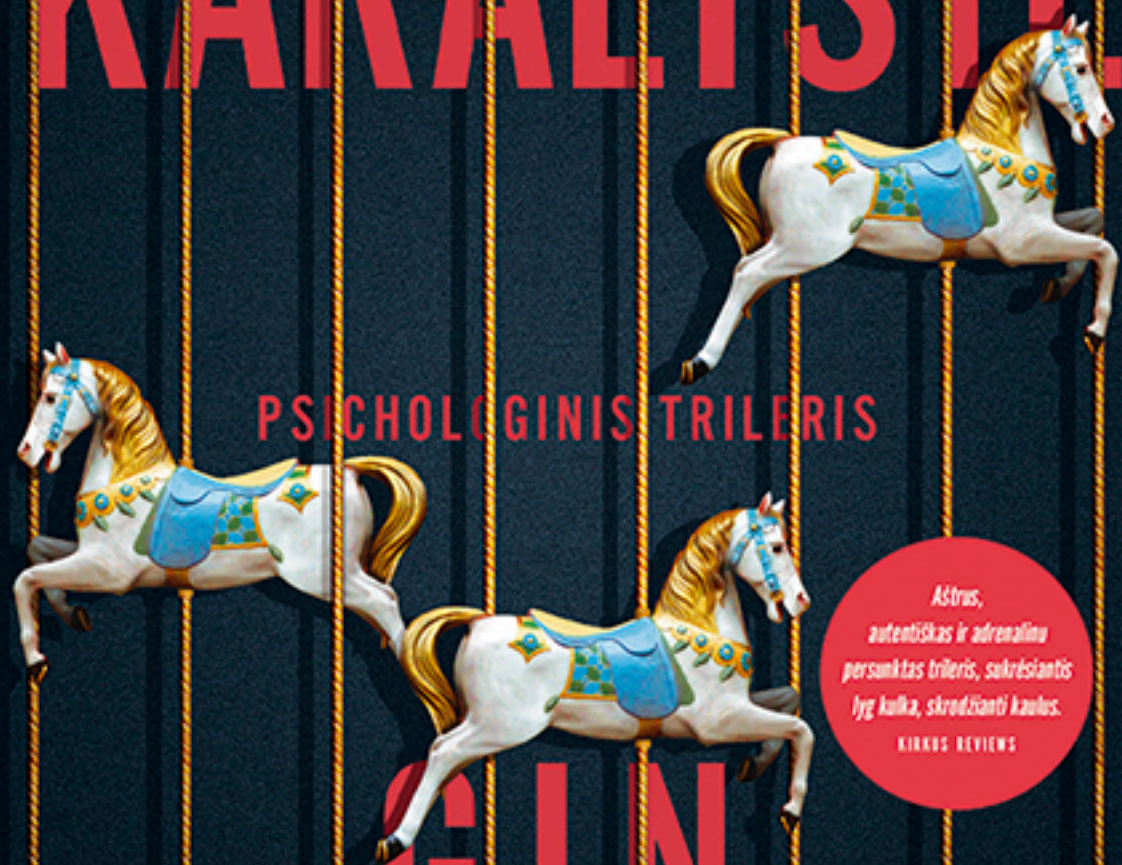

BALNĖS KARALYSTĖ

PSICHOLOGINIS TRILERIS

*Aštrus,
autentiškas ir adrenalino
persunktas trileris, sukresiantis
lyg kulką, skrodžiantį kaulus.*

KIRKUS REVIEWS

GIN

baltos lankos

PHILLIPS

Gin Phillips

Baimės karalystė

psichologinis trileris

Iš anglų kalbos vertė Aistė Kvėdaraitė-Nichols

baltos lankos

Versta iš:
Gin Phillips, *Fierce Kingdom*, 2017

Redaktorė
Aušra Kaziukonienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-479-017-1

Copyright © 2016 by Gin Phillips
© Aistė Kvėdaraitė-Nichols, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© Baltų lankų leidyba, 2017

17.32

Ji skuba į priekį – žinoma, ne prie kūnų, o aplink kūdrą, link Afrikos gyvūnų ekspozicijos. Bėgdama supranta, kad, viena vertus, galėjo sprukti atgal į giraitę ir vis dar galėtų apsigręžti, pasukti į aukštų medžių paunksnės slepiamą smėlio daubą, tačiau nebenori, nes nėra tikra, ar vyras – o gal vyrai – juos pastebėjo, ar seka juos neskubėdamas, mat jis ginkluotas, todėl gali ir padelsti. Antra vertus, neapsigręžia, nes mano, kad bėgti į priekį yra geriau. Saugiau.

Bėk. Bėk. Bėk. Galvoje sukasi tik viena mintis. Į asfaltą besidaužančios kojos paklūsta.

Ji įsivaizduoja, kaip vyras su ginklu juos stebi, kaip žengia pirmuosius žingsnius artyn, tyko jų prie kūdros, kaip plačiai išsišiepia. Ji įsivaizduoja, kaip jis ima didinti tempą.

Mintys varo ją iš proto. Ji žvilgteli per petį – už nugaros lyg ir nieko nėra, tačiau nesulėtinus žingsnio atidžiau apsižiūrėti nepavyksta.

Bėgant megztas sijonas varžo judesius, norėtusi timptelėti jį aukštyn, bet rankos užimtos. Ji slapta viliasi, kad drabužis pats perplyš. Jai po kojomis gurgžda mažyčiai akmenėliai. Dviem kojų pirštais suspaudžia basutės juostelę klausydamasi, kaip šlepsi padai – dar viena baimė – pamesti apavą.

Palei taką jai virš galvos nutiesta Helovino žibintų girlianda, apšviečianti kelią taip ryškiai, kaip tada, kai Linkolnas netyčia tvyksteli jai į akis žibintuvėliu.

Dangus temsta.

– Kodėl mes bėgame? – klausia Linkolnas, visais dvidešimčia kilogramų sverdamas jai šoną, ir ji nustemba, kaip jis šitaip ilgai pratylėjo. Gal jis tik dabar pastebėjo, kad jiedu bėga ne į stovėjimo aikštelę.

Kai pamėgina įkvėpti oro, kad pajėgtų atsakyti, plaučius nudgina skausmas.

– Tuoj... – išspaudžia ji. Jai reikia įkvėpti. – Pasakysiu.

Berniukas tvirčiau apkabina jai kaklą. Už ryškių žibintų palei taką driekiasi traukinuko bėgiai – ko tik ji neatiduoatų, kad dabar prisiartintų juodas su raudonu vagonėlis, pasiruošęs juos išsivežti, nors gali būti, kad ji skuta greičiau už jį. Tačiau jai labai reikia traukinio. Jai pradeda mausti rankas, prieš akis iškyla prisiminimai apie pasivaikščiojimą parke praėjusią savaitę. *Ar antys turi dantis? Ar jos man tikrai neįkąs? Ar antys turi pėdas? Kodėl aš nevaikščiojau, kai buvau kūdikis? Ar aš turėjau pėdas? O kojas? Tą popietę pakeliui namo jai teko sustoti ir pastatyti jį ant žemės, nors jis ir pravirko, mat nebeįstengė toliau jo nešti.*

Ji jo nepaleis iš rankų.

– Mamyte! – taria jis suirzęs, delnu spausdamas jai veidą. – Dabar pasakyk.

– Ten buvo blogas žmogus, – atsako Džoana. Jei nebūtų supanikavusi, nieko panašaus nebūtų sakiusi.

– Kur? – klausia jis.

Ji išsiblaškiusi.

– Ką?

– Kur tas blogas žmogus? – klausia berniukas.

Dviem žingsniais ji peršoka bėgius – be to, jei atvažiuotų traukinukas, jį valdytų žmogus, o ji dabar labai norėtų sutikti kitą žmogų – ir kūdra, ir kūnai, ir tas vyras lieka jiems už nugarų,

tai gerai. Vingiuotą įkalnės takelį link Afrikos gyvūnų ekspozicijos juosia medžiai – plačialapiai atogrąžų miško augalai yra puiki priedanga nuo nepageidaujamų akių. Jei kas nors jų ir ieško, dabar įžiūrėti bus kur kas sunkiau.

– Jis buvo ana ten, – vos neparklupusi atsako ji.

Tolumoje užkaukia sirenos. Neįmanoma nuspėti, ar jos toli, tačiau tai reiškia, kad atvykę policijos pareigūnai viską sutvarkys, nors dabar jai iš to – menka nauda.

– Aš nemačiau blogo žmogaus. Iš kur žinai, kad jis blogas? – sūnaus smakras įsminga jai į petį.

Jis suirzta, kai Džoana neatsako į jo klausimus, ir ji nenori jo pravirkdyti, kad nesukeltų bereikalingo triukšmo, be to, tada Lincolnas ims muistytis arba dar blogiau – suglebs. Suglebęs tampa dvigubai sunkesnis.

– Mums reikia pasislėpti, – garsiai alsuodama aiškina ji. – Tuoju pat. Todėl padėk mamytei ir laikykis, tvirčiau apsisvyk mane kojomis, nunešiu tave, kur saugu, o tada atsakysiu į tavo klausimus.

Jai vos pavyksta išberti žodžius. Krūtinė, regis, tuoj sprogs. Jos šlaunys plyšta iš skausmo. Saulė jau pasislėpė už medžių viršūnių, po kojomis nutįso augalų šešėliai.

Alkūnėmis ji skinasi kelią pro plačius lyg sparnai bananmedžių lapus.

– Kur? – klausia jis, nes, žinoma, taip lengvai nesiliaus kamantinėjęs. – Kur mes einame?

Ji nežino. Į kurią pusę? Kas toliau? Ko ji apskritai ieško? Dėliodama pėdas tuo pačiu tempu, dar stipriau sulenkusi kojų pirštus, trokšta, kad šis kelias nevestų aukštyn.

Ilgiau ji taip neištvers.

Slėptis. Jiems reikia pasislėpti.

Pirmiausia turi dingti jam iš akių, tada galės paskambinti policijai arba Polui, arba ten ir ten. Ji neabejoja, kad būtina paskambinti į policiją. Pranešti, kad juodu su Linkolnu čia įkalinti. Jie juk privalo žinoti, kas dar liko zoologijos sode? Ji persimeta sūnų nuo dešinio klubo ant kairio ir stipriau suspaudžia.

– Mamyte! – neatlyžta jis vis dar laukdamas atsakymo. Visuomet ištroškęs atsakymo.

Galiausiai jie pasiekia kalvelės viršūnę, tikros laukinės Afrikos džiunglės lieka jiems už nugarų, ir, žvelgdama į afrikinių dramblių aptvarą su smėlėtais kalneliais, žolės plotu bei šaltinėliu, ji žino, kad reikia sukti kairėn arba dešinėn. Pasukę į dešinę, pasiektų žirafas, liūtus ir tigrus, į kairę – raganosius, laukinius šunis ir beždžiones.

– Mamyte!

Ji pabučiuoja jam galvą ir pasuka į kairę.

– Mano dantis atsitrenkė tau į petį, – sako jis.

– Atsiprašau, – taria ji.

Dabar ji džiaugiasi, kad negrižo į giraitę ir pažįstamus siaurus takelius, juosiančius smėlio daubą su dinozaurų iškasenomis, mat net ir už aukštų medžių jie nerastų patikimos slėptuvės, o kelios geros vietos – rąstų trobelė arba galbūt drugelių insektariumas – pernelyg krinta į akis. Aišku, jei būtų pastebėti, ten turėtų daugiau erdvės bėgti bei mėtyti pėdas, tik ar ji pajęgtų išsisukti su Linkolnu ant rankų? Ne, vietos bėgti jiems nereikia. Pastebėti jie niekur nepaspruks.

Ši mintis jai pasirodo svarbi. Vadinasi, blaivus protas nepasiduoda panikai.

Taip. Pabėgti jiems nepavyks. Reikia pasislėpti taip gerai, kad niekas nepastebėtų net eidamas pro pat šalį. Reikia urvo. Bunke-rio. Slapto perėjimo.

Jis liovėsi klausinėjęs – veikiausiai pajuto jos baimę, ir tai gerai, jei tik jos pakanka paklusti, bet ne per daug išsigąsti. Dabar ji dvejoja, bet radusi užuoglaudą įsitikins.

Dramblių aptvaras atrodo begalinis, skubėdama palei jo tvorelę Džoana išgirsta muziką. Iš pradžių tik padrikas gaidas, tačiau netrukus atpažįsta „Vaiduoklių medžiotojų“ garso takelį. Pasisiekus kokakolos automatus, kuriuos Linkolnas dažnai laiko Betmeno kompiuteriais, pakili muzika ima rėžti ausį.

Džokeris vėl ėmėsi senų darbelių! Greičiau į betmobilį! Mamyte, kaip manai, ar būna specialių plovyklų betmobiliui, kai jis susitępa? Bet juk jis be stogo, tai ar jį galima nuplauti, kaip manai? Ji krypteli kulkšnij, tačiau nelėtina žingsnio. Dešinėje, stebėtinai arti tvorelės, stovi didelis mieguistas dramblys; ji nudžiunga galėdama pasislėpti už gigantiško gyvūno. Akies krašteliu pastebi, kaip lėtai ir ritmingai siūbuoja dramblio straublys, bet pasuka į kitą pusę, į kairę, nenuleisdama akių nuo pastato vos už keleto metrų – „Savanos“ užkandinės. Jiems yra tekę smaguriauti razinomis po milžiniška šiaudine stogine ventiliatoriui pučiant vasarišką orą, tačiau viduje lankytis neteko. Jai labiau patinka sėdėti lauke, spoksoti į dramblius, apsimesti, kad jie Afrikoje – ji tikisi, jog kada nors jį ten nusiveš. Džoanai patinka mąstyti apie vietas, kurias parodys savo sūnui. *Mamyte, tu tikrai jodinėjai ant dramblio? – Taip, tai nutiko prieš tau gimstant.* Sulėtinusi žingsnį praeidama ji nužvelgia tualetus, bet prisiminusi spyrius į duris nesustoja. Užkandinėje bus kur kas saugiau. Durys tikriausiai rakinamos, viduje daugiau kambarių, spintų ir kabinetų su patikimesnėmis spynomis, daugiau slėptuvių ir užkaborių, gal net kėdžių ir stalų, kuriais galėtų užremti duris. Mintis netrunka ją suvilioti – ji neria po šiaudine stogine ir mėgina pastumti stiklines duris, bet šios nepasiduoda, o viduje tamsu.

ATIDARYTA, skelbia iškaba.

„Šaldytas raganos užpilo kokteilis“, – rašoma kitoje purpurinės su rausva spalvos iškaboje. „Košmariškai gardu!“

Džoana apsisuka ir vėl leidžiasi bėgti. Linkolnas stipriai apkabinęs jai kaklą, ir tai šiek tiek palengvina našta, tačiau pavargusi ir netekusi pusiausvyros Džoana vos neatsitrenkia į mūrinę koloną.

Virš galvos kabo garso kolonėlė. Iš jos visu garsu plerpia muzika. *Nematomas žmogus / Miega tavo lovoje / Ką tu kviesi / Vaiduoklių medžiotojus.*

Džoana atsitraukia nuo užkandinės, nuo garsiakalbių į gęstančios saulės šviesą. Dramblio su grakščiu straubliu nebėra – kaip toks milžinas taip staigiai pradingsta? – ir ji Linkolnui į ausį vis kartoja, kad viskas bus gerai, ir vėl paspartina žingsnį, nors jėgos ją apleido. Čia ne koks eilinis pabėgiojimas po savo rajono gatvelės. Tokiam iššūkiui ji nepasirengusi. Galvoje iškyla prisiminimai apie vyresnįjį brolių, kai tarnaudamas kariuomenėje jis užsimesdavo ant pečių penkiolikos kilogramų kuprinę ir bėgdavo ilgus atstumus. Jau tada jiedu buvo susvetimėję, mat jis su tėvu išsikraustė į Ohają, paspruko gerokai anksčiau už ją, taigi ji tematydavo jį porą vasaros savaitių ir kartais per šventes. Kai suaugęs atvažiuodavo jos aplankyti ir uždėdavo jai tą kuprinę su našta – pirmąjį maratoną ji nubėgo tik po kokių septynerių metų, – ji stengdavosi padaryti jam išpūdį, tačiau nė poros kvartalų nenubėgus jos nugara pažliugdavo prakaitu ir atimdavo kvapą. Dabar ji taip pat šnopusuoja, maudžia rankų raumenis, Linkolno svoris traukia prie žemės, jai sektųsi kur kas geriau, jei visus šiuos metus būtų sportavusi.

Ar ilgai ji jau bėga? Tris minutes? Keturias? Nė kiek. Visą amžinybę.

Elektroninę muziką perskrodžia artėjančios sirenos.

Raganosių aptvaras jau netoli. Ji pamato prie jųdviejų atbėgančius paauglius, vaikiną ir merginą. Jie lekia ne taip, lyg tenorėtų pasiekti vartus prieš zoologijos sodui užsidarant – jie žino, kad kažkas negerai. Iš pradžių ji norėjo susitikti daugiau žmonių, bet dabar apsigalvojo. Žmonės tik apsunkina padėtį. Išvydę ją paaugliai sulėtina tempą – vaikinas sugauna nuo nosies krintančius saulės akinius – ir vienu balsu kažko klausia, tačiau Džoana juos aplenkia ir nesustodama pasisuka šonu.

Merginos sijonas oranžinis, apsiūtas juodais nėriniais ir toks siauras, toks trumpas, kad vos dengia apatinius. Kas per motina leidžia dukrai šitaip rengtis. Tiesą sakant, gal ji labai gera ir įtikino dukterį, kad ši yra graži net segėdama dešros apvalkalą primenantį sijoną.

– Neikite prie išėjimo! – nelėtindama žingsnio šūkteli Džoana. – Kažkoks vyras šaudo žmones.

– Šaudo? – nustemba mergina.

Vaikinas išberia daugiau žodžių, bet juos nusineša vėjas.

– Jei jis jus pamatys – nušaus! – per petį šūkteli Džoana, tačiau jie jau toli. – Pasislėpkite, kol atvažiuos policija.

Ji nebeatsigręžia. Svarbiausia jai – Linkolnas. Jis nenukrauja jos ant asfalto.

Gerai, kad užkandinė buvo užrakinta. Kvaila mintis. Gal jiedu su Linkolnu ten būtų pasislėpę, bet šaulys juk patikrins visus pastatus, tiesa? Pirmieji jo taikiniai bus vidinės patalpos. Jis išspardys duris, išdaužys langus, išsvaidys daiktus – nuosavybės niokojimas tikriausiai teikia jam malonumo, – o atvirame ore nėra ko laužyti. Jokių baldų, durų ar kaulų.

Ji girdi savo pačios alsavimą ir žingsnius, stengiasi kelti kuo mažiau triukšmo ir tuo pat metu ištempusi ausis klausosi vėjo, automobilių burzgimo netoliese, lapų šlamėjimo ant medžių

šakų – visų garsų fone, kurių ji įprastai nė nepastebi. Dabar šis fonas – gyvybiškai svarbus, mat Linkolnas netylės amžinai. Jis geras berniukas, tačiau nėra ko tikėtis, kad nė necyptelės, o ką, jei tyliausias šnabždesys juos pražudys?

Po atviru dangumi.

Pasislėpusius. Ten, kur niekas neieškos.

Per petį ji žvilgteli į erdvę dramblių aptvarą, jame pilna akmenų ir iš riedulių sukrautų sienų, tačiau šokti į jo dugną per daug pavojinga. Be to, ten ganosi drambliai, ir pati mintis niekam tikusi, bet įsiplieskia vilties kibirkštėlė. Juk šauliai gyvūnų aptvaruose neieškos?

Apie visa tai ji spėjo pagalvoti greičiau nei nužengė dešimt žingsnių, taip staigiai ir taip lėtai – jei apsigręš, tikriausiai dar pamatys paauglius, – bet apmąstymai rezultatų nedavė. Tolumoje užriaumoja liūtas, tai nieko nuostabaus, nes prižiūrėtojai šeria gyvūnus zoologijos sodo darbo dienos pabaigoje, o liūtas visuomet nekantrauja. Jis suriaumoja dar kartą – garsas kone guodžia. Ją supa laukiniai padarai narvuose. Krūtinėje ima kirbėti solidarumo jausmas.

Agresyviai ir skardžiai suklykia beždžionė, ir Džoana susimąsto, kad galbūt prižiūrėtojams taip ir nepavyko pašerti žvėrių. Galbūt jiems kažkas sukliudė.

Tada jai šauna mintis. Dygliakiaulė.

Visi pastatai turėtų būti užrakinti, bet galbūt ir ne? Gal prižiūrėtojai su raktais taip ir nepasiekė šios zoologijos sodo dalies?

Sukdama link primatų pastato, ji meldžiasi taip, kaip jau seniai nesimeldė. Ji pralekia Afrikos stiliumi įrengtą žaidimų aikštelę su būgnais, kaukėmis, sūpynėmis bei didžiule mėšlavabalis statula kairėje, neria po sudėtingu koatoms priraizgytų virvių tinklu – beždžionėlės nieko neįtardamos siūbuoja ir vikriai

karstosi – ir pasiekusi Primatų zoną stumteli dvivėres duris, jos nesunkiai atsilapoja. Ji pasileidžia gilyn vėsiais, prieblandoje skendinčiais pastato koridoriais, užnugaryje palieka lemūrus su juodai ir baltai dryžuotomis uodegomis ir pasuka už kampo į per grindis besistiepiančių medžių paunksnę. Jai seniai smalsu, kurie augalai sode gyvi, kurie – dirbtiniai, tačiau viena ranka pasirėmusi į kažkurio kamieną užčiuopia tikrą medžio žievę.

– Kažkoks vyras šaudo žmones? – prisiglaudęs jai prie raktikaulio klausia Linkolnas.

– Taip.

– Ar jis mus vejasi?

– Ne, – atsako ji.

– Tai kodėl bėgame?

Narvuose ji pamato tikrą, už stiklo įstrigusią saulės spindulių šviesą, aptvaruose gausu riedulių bei urvų, kuriuose gyvūnai gali slapstytis. Jei tik pavyktų atsidurti kitoje stiklo sienos pusėje, šiais urvais tikriausiai būtų galima patekti į dar nematytas patalpas. Bet juk ji neturi gebėjimų eiti kiaurai sienas – ji nėra Nematoma moteris ar viena iš Iksmenų, – todėl toliau skuodžia koridoriais, ranka braukdama per lygų stiklą ir šiurkščias šlakbetonio blokų sienas.

Žino, kad galiausiai jos raumenys pasiduos. Rankos atsipalaiduos ir nusvirs, kad ir kaip ji mėgintų priešintis. Kol kas jos rankos ir kojos tik be perstojo pulsuoja, dega nuo pečių iki riešų, nuo klubų iki kulkšnių.

– Mamyte?

– Jau beveik atbėgome, – burbteli neaiškiai.

Juos supa tik daugybė nieko nenutuokiančių beždžionių.

Džoana stumteli petimi stiklines duris, ir jiedu vėl atsiduria tyrame, vėsiam ore. Priešais – aprintas turėklas, siekiantis jai

krūtinę. Už jo aptvertas nedidelis žemės lopinėlis, apaugęs pušimis ir aukšta žole. Ji stovi terasoje tarp gyvūnų parodos salių. Kitos stiklinės durys kairėje veda prie pavianų, orangutanų bei kitų primatų narvų ir į atvirus koridorius, iš kurių jai jokios naudos. Lentelėje ant plytinės sienos aprašyta, kaip gyvena dygliakiaulė, nors nepaaiškinta, kodėl ji įkurdinta Primatų zonoje. Prieš keletą mėnesių zoologijos sodo darbuotoja su užrašų knygele rankoje jai prisipažino – tyliai, kad Linkolnas neišgirstų, – jog dygliakiaulė nudvėsė. Džoana su Linkolnu nuolat tikrindavo, ar vietoj jos neapgyvendintas naujas gyvūnas. Ji papasakojo jam tiesą, mat Linkolnas jau yra matęs negyvų paukštelių, voverių ir sutryptų tarakonų, taigi kam apsimetinėti, kad niekas nemiršta, o dabar jis vylėsi pamatyti dygliakiaulės jauniklį. Tačiau kol kas aptvaras tuščias.

Ji viliasi, kad jis vis dar tuščias.

Žengdama artyn apžvelgia žemaūgius medžius ir tuščia-vidurius rąstus. Žolę jau reikėtų pjauti, kai kur matyti plikos dirvos ir žvyro lopinėlių – aptvaras apleistas. Jo vidurys išliko toks, kokį ji prisimena – rieduliai iki pusanthro metro aukščio. Akmeninė siena driekiasi beveik keturis metrus, o ar kažkas yra už jos, įžiūrėti sunku. Erdvę juosia vielinė, vijokliais apaugusi tvora. Ji mažiausiai keturių su puse metro aukščio, viršuje dar užlenkta į vidų – neįsivaizduoju zoologijos sodo darbuotojams kilo rūpesčių dėl tvoromis besikarstančių dygliakiaulių? – o palei tvorą siūbuoja pušys.

Ši vieta paslėpta giliai Primatų zonoje, į ją veda painūs, vingiuoti takai. Žmonėms ji atrodo netinkama, Džoanai – tobula.

Ji pasodina Linkolną ant turėklo ir net aikteli iš palengvėjimo. Turėklą perlipti bus nesunku, kitoje pusėje pakaks vietos atsistoti. Ji perkops pirma, tada perkels Linkolną, net jei nepasiseks, nusiris žemyn vos pusę metro, taigi jis neužsigaus, tik gali